

MATEJŠ

frysavský farní občasník

6 1994

Václav Renč:

ZPĚVY U JESLIČEK

Od práhů lidských odehnaná
ve chlévě slehla chudá panna,
Maria Panna, svatá Matka
nejkrásnějšího pacholátka.

A země spánkem noci spala,
o Pannu v chlévě nic nedbala.
Jen andělé se s nebe snasli.
A ještě u chudíčkových jeslí
oslík a volček mlčky stáli
a Dítě dechem zahrňovali.

Usmívala se Svatá Matka
že andělé i na hovádka,
usmívala se, v srdci žal,
Ejhle! Tu leží světa Král!

Ježíšek malý, ještě dítě, - hrobový kámen odvalil.
Ručkama v slámě plete sítě, - aby v ně duše nalovil.

Maličké tělo Krista pána - a svatá rosa Krve v něm
budou nám jako svatá manna - na věky věků pokrmem.

O Panno panen, věži bílá,
kterou lid v písních velebí,
na zemi zebračkou jsi byla,
Královnou teď jsi na nebi.

Když klepala jsi u všech dveří
a všude oslyšen tvůj hlas,
podebná piaché, štvaná zvěři,
pod srdcem poklad skrývalas.

Teď my jsme prosebníci bědní.
Pod chudým trůnem ze slámy.
Synáčka svého v klíně zvedni,
ať smiluje se nad námi.

HOJ, TY ŠTĚDRÝ VEČERĚ TY TAJEMNÝ SVÁTKU - - -

Když se o vánoční noci nad Betlémem rozezpívaly andělské sbory: "Sláva na výsostech Bohu - a na zemi pokoj mezi lidmi... - tu jeden andělítek náhle zpívat přestal. Zpěváky vedle něj to vyvedlo z míry a začali také koktat. Málem se rozsypal celý chvilozpěv, kdyby nebylo pár zkušených andělů, kteří notu udrželi.

Jeden z nich brzo objevil původce nepokoje - andělka s trucovité zkarbácenou tvářičkou a zaťatou pusou. - "Pročpak nezpíváš?" A malý řekl: "Já jsem zpíval. Moc rád jsem zpíval to: sláva na výsostech Bohu - ale když se přišlo na: pokoj mezi lidmi na zemi - to už jsem zpívat nemohl!"

Copak je na světě mezi lidmi pokoj? Kolik je válek mezi národy, kolik hádek v rodinách - a i ty malé děti se perou a nadávají si. Na zemi mezi lidmi pokoj není - a já proto o pokojí zpívat nebudu!"

Velký anděl povzděchl: "Tys vůbec nepochopil, co v dnešní noci slavíme. Vidíš jen rozdíl mezi nebem a zemí. Vidíš, jak lidé věří víc násili a síle zla než síle dobra, boží lásky. Ale vždyť právě o to se jedná v dnešní noci! - Nejen tobě, i Bohu je líto, jak propastně se lidé vzdalili od dobra. Ones Bůh proto staví nad touto propastí most. Bůh jde na pomoc člověku. Boží dítě, co se dnes narodilo, to bude lidi učít, jak si správně žít, jak si život nezkažít, nezmarit. Boží dítě - lidský bratr Ježíš - přichází lidem povědět, jak žít v pokoji a v dobré vůli. Všichni si říct nedají, kdepak - ale ti, co jsou dobré vůle, ti náš zpěv o pokojí a lásce uslyší. Budou tomu říkat hlas svědomí - a nechají se jím vést."

"Když je to tak, to já budu dnes rád zpívat lidem o pokojí. To já budu rád denně, stále, trpělivě klepat na jejich srdce. Nedum se odbyt a budu stále pomáhat lidem, aby přijali do svého života pokoj této vánoční noci."

Bratři i na naše srdce klepe poselství tiché, svaté, tajemné noci vánoční. "Hoj, ty štědrý večere, ty tajemný svátku, nepšel v minulém století Karel Jaromír Erben. Naše doba už z té tajemnosti moc necítí. Ještě tak to přežívá v utejování dárků, v utejování překvapení a radosti. I to je hezká část vánočního slavení - to utejování, překvapování vynalazová láskou. Ta tajemnost vánoce má ovšem hlubší dosah. Narození Ježíše Krista se odehrává ve chlévě, v samotě, mimo dohled a dosah tehdejší společnosti.

Teprve na konci vánoční doby je svátek Zjevení Páně - lidově Tří Králů, - kdy se podkryvá tajemství ruky Stvořitelovy, která se tu podává vstříc člověku hledajícímu. Ale jen podkryvá - kdo nechce, nemusí uslyšet nic, nic uvidět, může štedrovečerní nabídku Božího pokoje a lásky odmítnout a žít dál životem neradostným, nepokojným, nevykoupeným. Stvořitel vždy respektuje svobodu každého člověka.

Jak ty letos?

Zůstaň na úrovni vzdorovitého anděla, který nic nechápal a proto vše odmítal?

Nebo se s mudrci vydaš za světlem betlémské hvězdy a pokojnosti a laskavostí budeš chtít udělat součástí své povahy? Přejí vám všem ty tajemná, ty pokojná, ty štědrá, ty radostná vánoce.

Ladislav Šimáňich

MODLITBY MLADÝCH K MARIÍ

Já ještě nevím, Maria, co je modlitba. A tak se modlím, i když to dobře nevím. A modlím se k tobě.

Rekli mi, že jsi moje matka ubytovaná v nebi a že u Božího srdce zmůžeš všecko. To si můžu přeskoušet: vždyť vidím, jaký vliv má máminka na tátovo srdce. Její mírnost a dobrota odzbrojují každou zlost.

Neríká nic za bouřky. Ale pokaždě se jí podaří ji rozehnat. Od toho má své dobrácké oči. Teda: oči svého srdce.

Já mám fůru trablů, Maria, potřebuju, abys mi pomohla.

Chtěl bych pomáhat v každém utrpení, v každé bídě. Je jich kolem mě tolik! Je jich tolik ve všech koutech světa! Jsem bez prostředků a to mi ochromuje ruce i nohy, a ovšem i srdce.

A tak se k tobě modlím:

"Zdrávas, Maria."

Když tě budu snažně prosit, ty dokážeš zařídít to, co já zařídít nemůžu. Já jsem tek malý. Ty jsi tek velká a tek mocná, říkali mi to. A pak: ty jsi bez hranic. Já se tu modlím ve svém pokojí... a ty ulehčuješ utrpení nemocnému, který je tisíce kilometrů ode mě.

Chtěl bych milovat, Maria, a být milován, jako dosud nikdo nebyl. Hledlám opravdovou lásku. Už jsem byl zrazený a jistě jsem i sám zradil. Je to těžké být věrný. Potřebuju uzdravit zraněnou lásku a naučit se milovat!

"Zdrávas, Maria."

Miluju muziku. Když si ji pustím na plné pecky a dám si na uši walkmana, mám dojem, že jsem daleko od každé úzkosti i stresu.

Nauč mě, co je mír a snášenlivost... Ale hlavně mě nauč mít ohled na ostatní, - tím, že mi připomeněš, abych poslouchal svou oblíbenou muziku umírněně.

"Zdrávas, Maria."

Někdy se mi nechce žít. Najednou už život nemá smysl. Dokonce myslím na smrt. Pomoz mi, ať se chytну růžence a začnu: "Zdrávas, Maria."

Pomoz mi, ať mě neohluší píť, rámus a bezprostřední požitky.

"Zdrávas, Maria."

Někdy si myslím, jak by to bylo skvělé dát svoje srdce i tělo do služeb jenom Bohu a lásce. Pomoz mi, ať tuhle touhu neztratím, protože cítím, že mě může úžasně občástit.

Tolik hlasů volá po penězích, moci. To všechno dusí mou touhu po službě a pokore, po tom, abych se úplně dal. Prosím, pomoz mi, ať vidím jasně. Proto se k tobě obracím:

"Zdrávas, Maria."

Říkej mi, že růženc je modlitba pro staré pobožnístkáky... Že je to modlení pořád dokola. Pomoz mi, ať se růžence chytnu, protože když se ho modlím správně - jak mi říkali, - tak rozjímám o životě tvého Syna i o tvém vlastním. A pak je tato modlitba zdrojem milosti, míru a světla.

"Zdrávas, Maria."

A vůbec pozoruju, že ti předkládám jednu prosbu za druhou. Takového volání si asi užiješ: "Dej mi tohle a dej mi tamto a ještě taky tamhleto." Co kdybych se tak rozhodl věnovat ti chvílku modlitby jen tak "pro nic za nic"? Prostě abych ti řekl, že tě mám rád?

A tak ti říkám pomalu e s láskou:

"Zdrávas, Maria."

